

klec pro majáky
mike perry

Copyright © Mike Perry, 2011
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2011

ISBN 978-80-87497-09-8

Prolog

Těžké dubové dveře za mnou zapadly s hlomozem úměrným své váze. Uvítalo mě silně zakaboněné odpoledne, první kapky zářijového deště zatím jen tiše pleskly na rozkopaný špinavý chodník. Zvedl jsem si límec od letní bundy, ale moc to nepomohlo – chlad sílícího větru mi rukávy zalézal na celé tělo a sevřel mě v nepříjemném paralyzujícím krunýři. Hlavně, že jsem si na opěradlo židle doma připravil tu černou s podšívkou, tam je mi teď platná. Jenže tahle byla taky černá, jako to nebe, jsem stylový, tak co řešit, kdo to má ráno poznat, jak celý den bude, zašklebil jsem se pro sebe. Na obzoru se shlukovaly kupy temných mraků jak stádo divokých hřebců někde na préríi – hnědáci, ryzáci i černí arabští s hřívou rozevlátou na všechny strany a srstí lesklou jak důstojnické holínky. V neklidném vzpínání a podupávání kopyt jim šla od huby pěna v podobě posledních nabělených mráčeků. Miluju takové nebe. Vždycky nad ním zůstávám v úžasu stát a dokážu na běsnící mraky zírat i dlouhé hodiny. Jenže teď to nešlo, spěchal jsem do práce. To zase bude pumelice, pomyslel jsem si, snad aspoň stihnu doběhnout na tramvaj. Přidal jsem do kroku. Víchr mi zvedal patku na

čele, určitě vypadám jako blb, ale který chlap tohle řeší. Nechal jsem to plavat a pádil žižkovským parčíkem. Paní spěchající v opačném směru na mě nechápavě zírala a já si uvědomil, že se usmívám na celé kolo, ačkoli se všichni se zamračenou tváří choulili do všeho, co se uprostřed města na sebe dalo navléct.

Tak jo, mám to. Bezděky jsem si sáhl na místo, kde je magická náprsní kapsa, jako bych skrze silnou látku mohl ucítit zašustění příslušného papíru. Byl jsem si přesto tak jistý, že tam je. Zachvěl jsem se zvláštním, nekontrolovatelným třesem, ale nebylo to jen všudypřítomným nečase. V dálce se objevila rychle se blížící šestadvacítka, cítil jsem, že už začínám být pěkně promočený, ale nechtělo se mi vytahovat deštník. Rozeběhl jsem se na zastávku. Na přechodu kvůli mně prudce brzdí rozjetý červený renault s mimopražskou SPZkou.

„Co nečumíš, ty káčo!“ slyším vzteklého řidiče v zaskřípění neseřazených brzd.

„Tady nejsi v háječku, strejdo, na přechodu mám přednost!“ stačím ještě vzkřiknout až moc sebevědomě – už jsem mohl být na placku, a skáču do tramvaje, kde světýlko nad vchodem zběsile hlásí, že se bude nekompromisně zavírat. Tak tak, že mi tlama dveří neuskřípla nohu. Pořád se klepu, je mi nádherně, zhluboka lapám po dechu a lidi pokukují. Možná se mi to jen zdá, vlastně se tváří dost netečně. Ale všichni mi stejně můžou být ukradení, tím spíš ten řidič. Jen dnešní odpoledne ne. Ten krátký a přitom tak zásadní ždibec mého života. Jen jedna nezaměnitelná hodinka, ale co všechno změnila. Vlastně úplně všechno. Tohle nikdo nepochopí. Možná ani samotná doktorka. Ale to je fuk, hlavně, že já to chápu. Cítím se... jak vlastně? Volně, svobodně, vyrvaný z okovů a stojící za zdí doživotního vězení. Propuštěn. Dneska jsem dostal amnestii. Sám od sebe. A od ní. Věděl jsem, že ona je

jediná, která o tom může rozhodnout. A rozhodla. Úplně nenásilně, tak samozřejmě, s kamennou tváří, a přitom mi obrátila život naruby jednou jedinou větičkou, jedním vpiskem do svých obsáhlých záznamů. Je mi neznámě, jako by se ze mě odlupovaly pláty železného brnění, cítím úlevu, klátím se v uhánějící tramvaji a s nepřítomným pohledem se snažím vyznat se v událostech uplynulé hodinky.

„Pojďte si sednout,“ kazí mi náladu mladý teenager pode mnou a vstává, aby v našlapané tramvaji uvolnil místo starouškovi. Nebo stařence? Ať tak či onak, pěkně mě to štve. Holenku, já se dneska teprve narodil, tak co mi to děláš? Já nepotřebuju sedět, nejsem pravěký exponát, teprve se začne žít, chlapče, a naplno, to ty si vůbec nedokážeš představit ve své hopperské bundičce a s kšiltovkou, že ti není vidět do očí. Ale třeba je to tvůj záměr. To já dneska konečně odkryl svoje hledí! Ztěžka dopadám na uvolněné sedadlo. Bolí mě pata, to jak jsem se hnal za tou tramvají. No, možná nezaškodí pár stanic se svézt vsedě. A ke všemu se ještě najdou slušňáci i mezi mladými. Člověk musí ve věcech hledat to pozitivní. Ale zrovna teď jsem se o tom přesvědčovat nemusel.

Vystoupil jsem do příšerného lijáku, deštník byl nezbytný.

„Nějaké převratnosti?“ zahlaholil jsem místo pozdravu už mezi dveřmi kanclu, ale obě inženýrky se tvářily, jakože jsem naprosto postradatelný. No co, tím líp. Hodil jsem zmáčenou bundu na opěradlo křesla a nažhavil počítač. Kliknul na domácí poštu. Nějaké Last minute od Travel City, pár rezervací, dvě odpovědi na objednávky... Vůbec jsem se nemohl soustředit. Pořád jsem byl v ordinaci a dokola si přehrával dnešní sezení, které mi zpřeházelo všechna sklíčka v ustáleném kaleidoskopu mého života. Možná konečně ten správný obrazec...

Do dveří nakoukla Míla ze sekretariátu. „Volala nějaká ženská, myslím, že Rážová, chtěla záznam na pětadvacítku, tak jsem ti to zapsala do destiček, měla jsi tam ještě volno,“ oznámila mi a chvíli čekala, aby se přesvědčila, že vnímám a zkontroluju si to. Vůbec jsem na nějakou bábu neměl náladu. Rážová, Rážová, to mi nic neříká, to nás musela objevit zrovna dneska? A vůbec – proč nechodí v prodejních hodinách!?

„Jo, už to vidím, díky moc, hned ji někam narvu,“ vzdychl jsem si a otevřel složku s klienty dychtícími vypravit se za čtrnáct dní na Šumavu – letos naposledy, pak už by mohly být plískanice. Přejde podzim a jestli bude takhle, tak to aby si vzali skafandry a neoprény, ti naši staroušci. Poděkoval jsem Míle, ještěže je tak zběhlá ve všech činnostech naší agentury a dokáže mi vypomoct, když já lítám po všech čertech.

Bylo něco ke čtvrté odpoledne. Měl bych tu vydržet aspoň ještě hodinku, ale myšlenky už se nehodlaly usadit na kancelářskou židli a pracovat ve prospěch cestovní kanceláře. Cítil jsem, jak mi tep vytukává rytmus Chačaturjanova Šavlového tance, být teď napojen na EKG, tak ten přístroj moje srdeční pumpa rozmetá. Snažil jsem se alespoň působit pro okolí, že se absolutně nic neděje.

„Neděje se něco?“ zeptala se vzápětí kolegyně Marta a s lehce podezíravým úsměvem zkoumala moje rozklepané ruce.

„Ne, dobrý, jen jsem se trochu rozčílila v metru, vytočila mě ve dveřích taková stotunová ženská, rvala se tam, aniž by nechala člověka vystoupit, tak jsem byla trochu razantnější v komentáři,“ rychle jsem vymýšlel historku, abych maskoval okaté rozčílení a neklid. Tohle se mi stalo minulý týden, takže teď se matróna z metra hodila, měl bych jí být nakonec vděčný.

„No, to já nesnáším,“ nechala se opít rohlíkem kolegyně a hned se chytla: „Minule mě takhle srazil jeden výrostek, tak jsem...“ Veselá historka z cestování s dopravními podniky zaplavila kancelář, ale já měl vypnuto, nebyl jsem schopný soustředit se na další pubertáky, sám jsem si tak najednou připadal. Marta povídala a já se nablble usmíval, jakože přijímám, ale opak byl pravdou. Naštěstí zazvonil telefon. Bleskově jsem čapnul vysvobozující drnčící sluchátko:

„Ne, bohužel, je mi moc líto, zájezd už je zcela zaplněný,“ lhal jsem, jako když tiskne. Absolutně jsem neměl sílu hledat, jestli se do Telče uvolnila dvě místa.

„Samozřejmě, zase to můžete koncem týdne zkusit.“

Konečně aspoň tři čtvrtě na pět, balím a jdu. Prchám. Už tady nevydržím ani minutu!

Svěží vzduch. Dýchnul na mě od Štvanice, když jsem vypadnul z cestovky, pěkně to foukalo, ale už nepršelo. Na půlku září tedy slušná kosa. Zachumlal jsem se do utěsněného límce, ruce vražené v kapsách. Ještě rychlý nákup v samošce.

Když jsem s vozíkem popojížděl kolem regálu s tvrdým alkoholem, nejradši bych sáhl tak po lahvince finské vodky – pořádně se opít, oslavit dnešek se svou duší, i když, co si budeme nalhávat, vždyť tohle vím už dávno. Ale ten papír... Jen k tomu dospět bylo tak strašně, až nehorázně těžké. Jako bych dnes dostal povolení konečně žít, ne nanečisto, ale regulérně, konečně za sebe. Jako kdybych vyhrál dodnes zapovězenou vstupenku do zakázaného světa, konečně nasedl do té správné tramvaje...

Světová krize v mojí peněžence a hodně vzdálený výhled do berouse mě jako vždy postavily do latě, a tak jsem hrábl jen po vedle stojícím džusu pro Báru. Naštěstí se dnes nemusím s ničím kuchtit – to by to asi dopadlo – tak jedině guláš z mojí euforie, pocitů, emocí.

„Co se usmíváš?“ uvítala mě Barča na pozdrav. Vůbec jsem si to neuvědomil.

„Já se neusmívám,“ ohradil jsem se chabě. Ale jo, má pravdu, tlemím se jak idiot. Honem jsem stáhnul koutky. Pozdě.

„Prosím tě, když se takhle křeniš, něco se děje,“ nedala se odbýt má bystrá dcera. Mohla by od minuty k CIA – neskutečný špión. Zatloukl jsem pravdu, to je jasný, ale Barča na zbytek večera nahodila dotčený výraz, že se jí nesarším. Odjakživa jsme si většinu věcí říkali. Vlastně všechny, nebylo vzájemně co skrývat, jen já ji nezatěžoval trvalými existenčními starostmi o naši mini rodinu ani svou, mnohdy až propastnou osamělostí, prázdným místem po mém boku a čím dál častějšími stavy beznaděje. Ale byl jsem vděčný osudu, že jsme s Bárrou taková sehraná dvojka a vzájemně si důvěřujeme. A že mám většinu věcí s ní spojených pod kontrolou a nemusím ani vyvíjet drastickou rodičovskou autoritu, příkazy, nebo dokonce špionáž a konspirativní výlety do jejích věcí, myšlenek, plánů... Na regulérního teenagera měla nárok dělat potíže, ale nedělala. Z větší části. Těch sedmnáct společných let, kdy jsme žili jeden pro druhého v každodenní semknuté blízkosti, zákonitě udělalo své – naše názory se neuvěřitelně protínaly jako dvě přímky v jednom bodě. Celých sedmnáct let nikdo nenarušoval naši symbiózu ani vytváření společného mikrosvěta ve velmi zvláštních a většinou krkolomných podmínkách. Snad proto jsme tak moc lpěli jeden na druhém a v podstatě jsme bez sebe nedali ani ránu, ačkoli by bylo namístě, aby ona jakožto inteligentní a svébytný mladý človíček s vlastním názorem začala z našeho hnízda pomalu vylétávat... jaksi se jí stále moc nechtělo. Možná to už ani nebyl zdravý vztah: já se o ni stále neskutečně bál, opečovával ji, jako když byla malá

a skoro čtyřicet hodin denně potřebovala mou rodičovskou lásku a hýčkání v časech, kdy se na ni lepily nemoci jako mouchy na mucholapku. Nedokázal jsem si představit, že jednou mi odejde za svým... A jí by také bývala prospěla větší samostatnost, ta pupeční šňůra byla neodstříhnutelná a ona o to sama moc neusilovala, vyloženě se ráchala ve stojaté plodové vodě našeho rodinného akvária.

Teď na mě ale byla celý večer naštvaná. Jenže tohle jsem jí říct nemohl, tohle fakt ne. Jednou se to zřejmě dozví. A bude zemětřesení. Ale teď to rozhodně není na programu našeho života. Celou dobu byla zavřená ve svém pokoji, když jsem se snažil dát ten chlívek v bytě trochu do přijatelného stavu. Chvillemi se ozývalo hraní na kytaru a zpěv anglické písně Johna Calea, jejího současného hudebního boha v důchodu, pak se muzika změnila v dost nahlas puštěné CD metalistky Doro. Měl jsem opět vypnuto. Na nic jsem se nemohl soustředit, v duchu jsem už tvořil životopis, který jsem měl v nejbližších dnech sesmolit a vyslat za doktorkou, aby prý měla představu o mé minulosti.

„Zítř ráno máme laboroky, potřebovala bych vstávat tak o půl hodiny dřív,“ oznámila mi odměřeně dcera a šla se večerně zušlechtit do sprchy. To mám radost, vstávat ještě dřív než obvykle, už takhle je toho mého spaní poskrovnu. Spím čím dál mizerněji, klasické příznaky nefalšované depky – skoro denně se vzbudím kolem půl čtvrté, kolikrát i dřív, a už nezaberu. Tyhle chvíle mezi psem a vlkem jsou děsné: jeden toho vymyslí, že by to stačilo na obsáhlý scénář hollywoodského hororu. A ke všemu je teď na hodinu blokována koupelna. Ale nějak mi to dneska bylo jedno. Vznášel jsem se nad podlahou na svém euforickém obláčku a dost beze smyslu korzoval bytem v domnění, že uklízím.

Konečně vím. Ale no dobrá – vždycky jsem tušil, celý život, a nebo i věděl. Ale pořád jsem si nebyl jistý, nemohl uvěřit. Připadal jsem si jako mimozemšťan – tohle přece není možné, aby byl můj případ, přece nežiju scénář nějakého filmu, tomu nevěřím! A nevěřil jsem. Až teď. Jen jsem na to dostal potvrzení. Obyčejný list papíru, co vyjel z počítačové tiskárny s několika větami, podpisem odborníka, razítko. To jsem celý já. Na všechno musím mít razítko. I na sebe samotného.

Z koupelny se ozývalo táhlé zpívání jakési anglické písně vyslovované perfektní angličtinou. Mám to ale bohem nadanou dceru. Na jazyky. Na zpívání jsem tady já. A ještě Ona... Moje kroky i s utěrkou a nedoutřeným hrnkem samy od sebe zamířily k nástěnnému kalendáři v mém pokoji. Postavil jsem se před velkou fotku na kvalitním papíře a opět, jako už snad po milionté, se ve mně všechno sevřelo, cítil jsem to neskutečně krásné šimrání v podbřišku, ale i nával beznadějného smutku, že tuhle ženu nikdy nemůžu mít. Cítil jsem výbuch bláznivého citu snad tisíc let nevydaného, valícího se mými tepnami a vystřelujícího do oblasti na hrudi, jen ji prorazit... Jak je tohle možné? Jak se může dospělý, myslící člověk v pětačtyřiceti letech zamilovat do obrázku? Do plakátu nehybně visícího na stěně? Do hudební ikony, která pro něj představuje všechno, po čem léta umírá touhou: krásu, ženskost, něhu i smyslnost, kouzlo, vášeň, souznění... Jak se může svéprávný, vzdělaný jedinec, dokonce rodič, oddat této ženě celou svou bytostí a prožívat s ní nádherný, vášnivý, i když fiktivní vztah plný porozumění, nacházet v něm vše to, co celý život postrádal, po čem jeho vyprahlé srdce tak urputně a tajně toužilo? Až teď jsem to našel. V ní. I když zase jen ve svých představách. Vlastně jsem stále snil svůj věčný sen o pravé lásce, jak z červené knihovny, celý život žiju své vztahy se smyšlenými milenkami, part-

nerkami, jednostranně a naprázdno se snažím někam uklidit a investovat všechny nahromaděné city a touhy, jak největší vyhraný jackpot do nejsolidnější srdeční banky, abych nezešílel docela. Ale nikdy, bože, nikdy v životě se mi nestalo tohle jako s ní. Tak silně pocítovaná láska. Tak bolestně prožívaná touha po nedosažitelném.

Uvědomil jsem si, že v koupelně ustalo zpívání, bylo slyšet jen hučící karmu a puštěnou vodu naplňující vanu. Hlasitě jsem zaťukal na dveře:

„Neusni tam,“ zakřičel jsem domluvený signál, aby se mi neutopilo mé podařené a jediné dítě. No, jiné nemám a samozřejmě mít nebudu. Věděl jsem, že mám ještě nejméně tak dvacetiminutovku intimního zírání na obraz mé zbožňované, protože cachtání a relax ve vaně teprve nastal. Popadla mě šílená chuť zase jí napsat. Dnešní emoce byly doslova výbušninami v mém srdci, pohled na ni spolu s odpolední návštěvou ordinace jako by ve mně škrtly sirkou a ten známý, i když tentokrát hodně prskající plamínek na zápalné šňůře bleskově putoval k náloží, jen olíznout rozbušku a všechny vnitřnosti explodují. Musí to jít ven! Jenže není jiná možnost než ten pouhý list papíru. Ze směšného úkrytu jsem vytáhl starý linkovaný sešit s tvrdými černými deskami. Víc jak ze dvou třetin byl popsán dopisy pro ni. Pokaždé, když už jsem se nedokázal ovládnout, musel jsem vzít do rukou tenhle blok a napsal jsem jí dopis. Abych se nezbláznil a aspoň někdy mohl někomu říct, co cítím, kdo jsem a jak mi zrovna je. Abych aspoň někdy v životě mohl nějaké ženě říct, jak ji miluju...

Otevřel jsem desky a pohlédl na první stránku: 21. 6. 2006 – vždycky se zaseknu u prvního dopisu. Je nejopravdovější. I když styl à la Harlequin. Plný vykřičené pravdy, štěstí i zoufalství, co se ve mně urvaly neubrzditelnou silou. Napsal jsem ho skoro před dvěma lety:

Moje nejdražší Lásko,
za celý svůj dlouhý život mě nikdy nenapadlo, že Ti někdy budu psát takový dopis, že vůbec bude někdy někdo, komu adresovat všechny své nepochopitelné stavy, touhy, bezmoc, bolest... A že to budeš právě Ty... Zdá se to být absurdní, směšné, ale je to a já jsem šťastný. Už jsem to nedokázal v sobě dusit, škrtilo mě to jako had ovíjející se kolem mě, myslel jsem, že svými pocity přeteču, srdce mi praskne jako bublina a rozletí se na milion střepinek do vesmíru... Jsem jako psychopat s jedinou myšlenkou upínající se k tobě, čím víc na Tebe myslím, čím víc si uvědomuji sám sebe, tím hlouběji se propadám do bezedné propasti své beznaděje... a přesto píšu, protože to musí ven.

Stalo se to před dvěma lety, ale je to jako včera. Bylo podzimní pošmourné ráno, zrovna jsem vzbudil Báru, v kuchyni vonělo kafe a v tom se zčistajasna z radia ozvala Tvoje písnička. První tóny Tvého hlasu – a já zůstal jako opařený. Jako by se mi osvětlil snad čtvrtý rozměr a já prolétl bermudským trojúhelníkem do jiné galaxie, jako by se na mých osudových hodinách zastavil čas. A pak začal pomalu odtikávat můj jiný příběh. Už v tu chvíli jsem podvědomě věděl, že se něco stalo. Něco ve mně umřelo a něco nového se stvořilo. Tehdy jsem ještě neměl tušení, co to je a že to vůbec něco je. Ale i tak jsem pochopil, že to byl přímý zásah. Do každé buňky mého těla, do mozkové tkáně, změnil se rytmus mého srdce, změnil se běh mého osudu... Ano, změnila jsi mi celý život...

Sám sebe se denně ptám, jak je to možné, proč tohle všechno? Jak to, že Ty a ne desítky jiných, které denně potkávám, mluvím s nimi... Tady přece nemůže fungovat chemie – tak na co se vymluvit? A přesto právě Ty jsi otočila mým dosud utajeným knoflíkem vášně, vzrušení a euforie, stavu blaženosti sahající až k sebevražedné extázi. Mám srdce přetékáající nahromaděnou láskou a všechna

je jen pro Tebe. Prožívám nepopsatelnou bolest duše i těla, ale kupodivu v ní nacházím obrovský kus radosti i podivného štěstí. Fellini by zajásal – jsem dobrý námět na biják absurdity.

Svým způsobem to byla tragédie, že jsem Tě tenkrát ráno zaslechl a došel ke svému poznání. Předtím jsem ještě měl šanci přesvědčovat sám sebe, že jsem někdo jiný, vhodnější do reálu, zařaditelný jedinec... S Tebou mi takhle záchranná berlička praskla jako sirka. A přesto nikdy nepřestanu děkovat osudu, že mi Tě poslal do cesty. Odhalila jsi mi, kdo skutečně jsem, co chci a jak bych měl žít. A ten nový život jsi mi naplnila krásou, štěstím a hlavně láskou. Je to nádherné, tak nové, strhující... jenže v mém reálném světě se takový život nedá zrealizovat. Ale ko-
nečně mám sám sebe – to je ta moje tragédie i výhra...”

„Jdu spát,“ rozrazila koupelnové dveře Bára a se stále lehce nakvašeným výrazem se ubednila ve svém pokoji. Vsadím se, že už ani neví, proč je našťvaná, ale takhle poloha jí v jejím pubertálním rozpoložení dělá vyloženě dobře. No, tak jen ať si to užije, vždyť jsem nebyl jiný. Vracím se zřejmě do puberty a moje nálady se mi jako na stříbrném podnose servírované vlastním potomkem vybavují v neuvěřitelně barevných vzpomínkách. Ještěže jsem rychle stačil zaklapnout svůj sešit s dopisy a tvářit se neutrálně, ale bylo to o fous. To je doják, vzdychnul jsem si a zamáčkkl nevyteklou slzu. Tak jsem se začel do svých vlastních spisků, že už jsem nestihl žádný další dopis vytvořit.

„Tak v kolik tě mám vlastně vzbudit?“ rovnal jsem atmosféru nevzrušeným hlasem, ale ten dopis mě zase rozhodil. Už po stopadesáté.

„Ve čtvrt,“ dostalo se mi lakonické odpovědi. „Brou,“ řeklo ještě mé slušně vychované dítě a v jeho pokoji se rozhostila naprostá tma.

Samozřejmě, nemohl jsem zabrat. Hlavou mi letěl scénář celého dne, pořád dokola mi ze záznamu jel dnešní rozhovor z ordinace.

„A kdo to má tedy vědět, kdo vlastně jste, když to nevíte vy sama?“ slyšel jsem opět ten příjemný hlas doktorky. Seděla ze strany vedle mě, mezi námi jen malý konferenční stůl, celá ordinace byla zařízená spíš jako obývací než nějaké zdravotnické pracoviště.

„No, já to vlastně vím,“ trochu nejasně jsem blekotal a bylo mi děsně. Trapně i hanba, co jsem to za magora, že neví, čím je. Ale byla to tak strašně neznámá půda, nikdy jsem na tohle území neměl vstoupit, přece jsem si to už dávno zakázal, tolik let jsem to dokázal vydržet, tak co tady dneska dělám?! O co se to vlastně snažím? Vždyť ona má pravdu – kdo jiný mě zná líp než já sám?! Samozřejmě, že vím. Jenže já prostě potřebuju ubezpečit, že se nemýlím! Nebo chci být před ní zajímavější? Nebo si tady něco dokazuju a je to zase jedna z mých her na sebe samotného?

„Vím, ale nerada bych se sekla,“ snažil jsem se upřesnit vlastní stupidní myšlenku, ale vyznělo to spíš, jako kdybych se šel udat za těžký zločin.

„Potřebovala bych poradit, co s tím a jak mám žít dál.“

Konečně něco, co má hlavu a patu. Doktorka se mě zeptala na několik intimních věcí. Dokonce tak intimních, že jsem se začal obávat, aby od mých zrudlých uší nevzplálo čalounění na opěradle křesla.

„Proč jste si tedy nenašla partnerku, proč jste to ani jednou nezkusila?“

No jo, proč? To se taky ptám. Už zhruba tak třicet let. To je ta otázka, kvůli které tady vlastně jsem. Když jsem to nezkusil – kdo teda jsem? Jsou moje pocity vůbec pravdivé? Nehraju to vlastně sám na sebe a v rámci prázdného, nenaplněného života si vymýšlím fascinující teorie o sobě

samotném? Je tohle vůbec realita nebo se právě zmítám ve své fantazii v jednom z nesčetných příběhů, za chvíli z té hypnózy procitnu a zase dopadnu tvrdě na hubu...

„Protože to zkrátka nešlo,“ řekl jsem skoro nezřetelně a tiše, jako bych se bál slyšet vlastní pravdu, „nedokázala jsem si představit, že bych v nějakém partnerství, neškuli v posteli při sexu, měla zastávat roli ženy a být tak přijímaná.“

Doktorka na mě chvíli hleděla pohledem, který jsem nedokázal identifikovat, pak si něco zapsala do svých papírů. Nakonec vstala a ještě než odešla k sobě do kanceláře k počítači, s profesionální jistotou, ale s lidským zábleskem a pochopením v očích prohodila:

„To jste mohla říct na začátku. Tady je odpověď na vaši otázku. Nemám žádnou pochybnost – sama jste určila svoji diagnózu.“

Černočernou tmou v pokoji protála poplašná siréna z auta stojícího těsně pod oknem. Kdybych spal a takhle násilně se vzbudil, tak je to o infarkt, pomyslel jsem si. Rozsvítil jsem malou lampičku, spánek byl v nedohlednu a já se tady v pelechu jen tejrám snahou o jeho přivolání. Půl druhé. No maucta, to zas budu zítra vypadat. Vtom jsem si vzpomněl, že jsem z náprsní kapsy nevyndal inkriminovaný papír. Potichouнку, abych nevzbudil Báru, jsem se vyplížil do předsíně a potmě zašmátral mezi bundami na věšáku. Trochu to zašustilo, když jsem ho v pološeru lampičky pokoje rozvíral.

„Dg. F 64. 0 – transsexualismus female to male“ stálo tam černé na bílém. Zase mnou projelo to zvláštní zachvění – neznámá euforie, pocit neshleditelné úlevy, ale i strachu a otázka, co se to vlastně stalo. A jak to, že zrovna mně. Vstal jsem a zapnul počítač. Pak jsem začal vytukávat první věty svého dlouhého, přepestrého životopisu.